

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. София, 08.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Гергана Хр. Христова
като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20221100601908 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба и допълнение към нея на адвокат Й.Н., редовно упълномощен повереник на частния тъжител и граждански ищец КР. Н. П. срещу присъда от 01.04.2021 г., постановена по НЧХД № 12810/2018 г. по описа на СРС, НО, 2 състав, с която подсъдимия Б. Б. Г. е признат за невиновен и оправдан на основание чл. 304 НПК по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. с чл. 147, ал. 1 НК за това, че на 29.06.2018 г., в гр. София, чрез предоставяне на интервю в предаването „Т.“, излъчено едновременно по телевизия „Е.“ и радио „Е.“, пред журналист от медията „Телевизия Е.“, публично е разгласил позорни обстоятелства за КР. Н. П., като е заявил: „Този господин П. е свързан с десетки учебни центрове, ГТП, фирми за транспорт и спедиция чрез свои съдружници... Какво се случва ? Случва се така, че дали НАП не трябва да провери първо служителите на Автомобилната администрация, защото ако ние установяваме, че един единствен човек е свързан с 20, 30, 50 фирми, какво да говорим за горе по веригата. Това е последният човек в списъка на Автомобилната администрация. Интересното е, че този човек е започнал работа в тази администрация 2010 г., два пъти е бил освобождаван, два пъти е бил преназначаван и най- големият бум на тези нароили се фирми около него са след тази 2010 г. Преди това той е бил съдружник и управител в една фирма „Н.Г.“, а след това тази фирма „Н.Г.“ се

свързва с десетки фирми. Получава се едно много, така, интересно разслоение и е интересен - дали тези проверки не се правят с цел да се разчисти пътя на фирмите на хора от Автомобилната администрация.“ и „Чуквате му името и то започва да свети във всички цветове на дъгата, и то свети чрез негови съдружници след тази ключова 2010г., когато е назначен за първи път там... Тези фирми, за които говоря, не са съществували преди неговото назначаване“, като клеветата е разпространена спрямо длъжностно лице /К.П. е изпълнявал длъжността „Главен инспектор в Отдел „Контрол и статистика“ в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“ в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“/ по повод изпълнението на длъжността на П., които твърдения са разпространени по друг начин - чрез предаването на телевизия Е." и радио „Е." на 29.06.2018 г.

На основание чл. 45 ЗЗД, първият съд е отхвърлил предявения от частния тъжител и граждански ищец КР. Н. П. граждански иск за сумата от 10 000 лева, представляваща претърпени от деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на деянието.

Първият съд е постановил на основание чл. 301, т. 11 НПК приобщения по делото като веществено доказателство – 1/един/ брой оптичен носител, съдържащ запис на предаването „Т.“, излъчено на 29.06.2018 г. по телевизия „Е.“ да остане на съхранение по делото.

Първоинстанционният съд е осъдил на основание чл. 190, ал. 1 НПК частния тъжител и граждански ищец КР. Н. П. да заплати на подсъдимия Б. Б. Г. сумата от 500,00 /петстотин/ лева, разноски за адвокатско възнаграждение, както и го е осъдил да заплати по сметка на СРС направените по делото разноски в размер на 287,60 лева.

С депозираната въззивна жалба и допълнението към нея се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна, за което се излагат подробни съображения. Твърди се, че в хода на съдебното следствие се е доказало по безспорен и категоричен начин, че подсъдимия Г. е осъществил от обективна и субективна страна вмененото му деяние. Повереникът не се съгласява с мотивите на първия съд, който е приел, че от събраните по делото гласни и писмени доказателства не се доказва по категоричен начин, че твърденията изложени от подсъдимия са неверни, както и това, че същите са позорящи и увреждащи личността на частния тъжител П.. На следващо място повереника на частния тъжител не се съгласява и с дадената интерпретация на събраните по делото гласни доказателствени средства от страна на първия съд, като счита, че контролирания съд неправилно е оценил показанията на разпитаните свидетели, за което прави свой собствен анализ на същите. Твърди се, че първият съд не е кредитирал в пълнота гласните доказателствени източници изразяващи се в показанията на свидетелите Д., К., Д., И. и Р., поради което е достигнал до извод за невинността на подсъдимия Б.Г.. Моли въззивният съд да приеме, че от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на свързаност на частния тъжител П. с

търговските дружества посочени от подсъдимия Г. в контекста на изложеното от него в радио и телевизионното интервю, предмет на разглеждане по делото. Заявява, че по делото се е установило, че търговските дружества, които се обсъждат по делото са били обект на проверки, при които за констатиране като извършени нарушения от тях са налагани наказания, поради което и в тази насока се твърди, че не се доказва наличие на привилегировано отношение към същите, за което се позовава на показанията на свидетеля Г.. Посочва още, че в показанията си свидетеля Г. заявява, че е извършвал проверка заедно с частния тъжител П. и на дружества, свързани с подсъдимия Г., при които проверки не е демонстрирал различно отношение към някое от тях, а е проявявал винаги професионално отношение. Моли въззивният съд да приеме, че инкриминираните изрази в контекста на цялото проведено интервю несъмнено имат клеветнически характер, като злепоставят частния тъжител П., както пред обществото, така и пред семейството му, с оглед на което не се съгласява с мотивите на първия съд, който е приел, че изложеното от подсъдимия Г. има характер на оценъчни съждения и изразяване правото на мнение. По отношение на предявения и приет за съвместно разглеждане граждански иск, твърди че същият е доказан по основание и размер и моли да бъде уважен изцяло. Моли се за отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова такава, с която подсъдимия Г. бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение.

С въззивната жалба и допълнението към нея не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага събиране на нови доказателства и не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие.

В хода на съдебното производство пред въззивната инстанция, процесуалният представител на частния тъжител П., в лицето на адвокат Н. поддържа въззивната жалба и допълнението към нея по изложените в тях съображения. Счита, че въз основа на неправилен анализ на кредитираните свидетелски показания, първият съд неправилно е приел, че инкриминираното деяние е недоказано. Моли да бъде отменена първоинстанционната присъда и вместо нея постановена нова такава, с която подсъдимия Г. бъде признат за виновен, както и да бъде уважен предявения граждански иск.

Защитникът на подсъдимия Г. – адвокат С. намира, че не са налице основания за отмяна на първоинстанционна присъда, поради което пледира за нейното потвърждаване. Сочи, че причината за оправдаването на подсъдимия са не само свидетелските показания, но и несъставомерността на инкриминираното деяние. Споделя изцяло съображенията и анализа на доказателствения материал на първостепенния съд, които са му дали основание да приеме, че инкриминираните изрази употребени от подсъдимия

в телевизионното предаване не са клеветнически спрямо тъжителя, а отразяват негово субективно възприятие. Твърди, че информацията за частния тъжител, подсъдимият е възприел от сайта – бивол.бг, в който частния тъжител П. фигурирал като лице, свързано с транспортни фирми. Твърди, че от публичната информация за тъжителя П. се установява, че същия е свързан по смисъла на закона със сочените транспортни фирми, тъй като неговия брат притежава такава фирма. Сочи, че няколко месеца след като частния тъжител е започнал работа в ИА „Автомобилна администрация“, уредената и управлявана от него фирма „Н.Г.“ била прехвърлена на служител от същата фирма. Изтъква, че предмета на дейност на фирмата бил променен от ресторантьорство в школа за обучение на водачи за придобиване на категория за управление на МПС, както и че нейни собственици и управители били лица от близкия кръг на частния тъжител П.. Твърди, че управител на фирмата бил В. И., с когото частния тъжител спортува футбол в кв. „Драгалевци“, а впоследствие същата е придобита от свидетеля П. Р., който се явява съсед на тъжителя също от кв. „Драгалевци“. Твърди също така, че към настоящия момент собственик на фирмата е свидетелката Д., която е бивш колега на частния тъжител П. в ИА „Автомобилна администрация“. Отбелязва, че частния тъжител П. се е явил за придобиване на категории С и Е в същата тази фирма. Защитникът определя като абсурдна заявената липса на спомен от разпитаните по делото свидетели относно отношението на частния тъжител П. с процесната фирма. Заявява, че всички тези въпроси са били подробно обсъдени в мотивите на първоинстанционната присъда, поради което счита за основателно оправдаването на подсъдимия по повдигнатото му обвинение, тъй като всичко казано от него в телевизионното предаване е вярно и не представлява клевета.

Повереникът на частния тъжител – адвокат Н. при упражняване правото си на реплика по чл. 295, ал. 1 НПК, твърди че по делото няма нито едно доказателство, което да свързва частния тъжител П. с въпросните фирми, нито за това, че същият да е правил „чадър“ над фирмата „Н.Г.“. Счита, че всички твърдения, изложени в частната тъжба са клеветнически такива и уронват доброто име на частния тъжител.

В своята дуплика, адвокат С., сочи че в телевизионното изявление на подсъдимия Г. не се съдържат твърдения за това частния тъжител П. да е опънал „чадър“ над определени фирми или да е извършвал корупционни действия. Заявява, че подсъдимия единствено е изразил съмнение предвид информацията, която е получил от въпросната търсачка за свързаност на частния тъжител с фирми и е препоръчал на НАП извършването на проверка относно дейността на тези фирми. Пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда и присъждане на възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

В правото си на лична защита подсъдимия Б.Г. поддържа казаното от своя защитник.

В последната си дума на основание чл. 333, ал. 2 НПК моли за потвърждаване на първоинстанционната присъда.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като провери законността и обосноваването на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намери за установено следното:

За да постанови присъдата си, контролираната съдебна инстанция е провела прецизно съдебно следствие по общия ред и е положила достатъчно усилия за изясняване на правно значимите обстоятелства, относими към предмета на доказване по делото. При пълната служебна проверка на присъдата, въззивният съд намира, че фактическата обстановка е изяснена правилно и не се налага внасянето на корекции и/или допълнения в нея. Волята на съда е обективизирана ясно, което позволява осъществяване на проверка на изведените от първата инстанция фактически констатации.

Въззивната съдебна инстанция изцяло споделя възприетата от контролираната съдебна инстанция фактическа обстановка, а именно:

Подсъдимият Б.Б. Г. е роден на **** г., в гр. София, българин, български гражданин, неосъждан (реабилитиран), с адрес: гр. София, кв. „Орландовци“, ул. ****, ЕГН: *****.

Към 2018 г., подсъдимият Г. бил вписан като управител на Сдружение „Български автомобилен съюз“, „Професионален учебен център-София“ ЕООД и „Д.К.“ ЕООД, чиято дейност била свързана с обучение на водачи на МПС, организация на Годишни технически прегледи (ГТП) и други дейности в сферата на автотранспортните услуги. Към този период от време с идентична дейност били и дружествата „Х.“ ЕООД и „БГ А.Д.“ ЕООД, управлявани и представлявани от М.Д. Д.а – съпруга на подсъдимия Г..

Частният тъжител завършил висшето си образование във Висше транспортно училище „Тодор Каблешков“, с придобита гражданска специалност „Транспортен мениджмънт и логистика“, образователна степен „магистър-инженер“. За периода 1992 г. до 2007 г., същият бил ангажиран като шофьор, заемал и други административни длъжности в различни дружества, включително чуждестранни такива, извън територията на Република България.

По силата на трудов договор със срок за изпитване № 243/23.04.2010 г., частният тъжител П. бил назначен на длъжност „главен специалист-инспектор“ в областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“ – гр. Габрово – Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИААА), с място на изпълнение на служебните задължения областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“ – гр. София (ООКДДАИ). С допълнителни споразумения трудовото правоотношение било променено в безсрочно, както и бил преназначен на същата длъжност в ООКДДАИ – София.

В периода 2012 г. – 2018 г., частният тъжител бил освобождаван

(поради съкращения), отново назначаван и преназначаван на различни длъжности в структурата на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИААА), в отдели на Главна дирекция „КДДАИ“, сред които и отдел „Административно наказателна дейност“ – Главна дирекция „Контролна дейност - ДАИ“ и отдел „Контрол и статистика“ в Главна дирекция „КДДАИ“.

Със Заповед № 79/05.01.2018 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ към Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, частният тържител П. бил назначен на длъжност „главен експерт“ в Отдел „Контрол и статистика“ в Главна Дирекция „Автомобилна инспекция“ към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. Тази длъжност той заемал и към месец юни 2018 г. Съгласно длъжностната си характеристика и като част от професионалните си компетенции той следвало да оказва методическа помощ на Областен отдел „Автомобилна администрация“, свързана с контролната дейност; да изготвя становища, отговори и доклади по възложените му за изпълнение проверки, сигнали, жалби и предложения, свързани с дейността на дирекцията, както и писма до други ведомства или други звена от агенцията; да изготвя отчети и справки за извършени проверки и установени нарушения, грешки и пропуски и да дава предложения за предприемане на мерки за отстраняването им; да извършва проверки по правилното осъществяване на дейността в областните отдели „АА“; да извършва проверки, регламентирани в „Указанията за контролна и административно-наказателната дейности“ от агенцията; да извършва проверки по постъпили жалби на граждани и организации; да участва и изпълнява програмата за прозрачно управление и за превенция и противодействие на корупцията в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

В периода преди назначаването си като държавен служител в структурата на ИААА, от месец януари 2008 г. до 2010 г. частният тържител бил едноличен собственик на капитала и управител в „Н.Г.“ ЕООД. В предмета на дейност на търговеца, вписан в Търговски регистър, било отразено и „производство и търговия с всякакъв вид стоки и услуги, търговско представителство, посредничество и агентство, вътрешен и международен превоз на стоки, пътници и товари, консултантски услуги...“. Дружеството било държател на кафене, находящо се в гр. София, в района на кръстовището на бул. „Мария Луиза“ и ул. „Козлодуй“. Като управител на заведението бил ангажиран свидетеля Д.С. Д.. От месец януари 2008 г. до месец септември 2009 г. управител на „Н.Г.“ ЕООД бил частният тържител К.П.. През 2009 г. като управител била вписана и свидетелката П.Г.В., която към този момент управлявала и друго дружество – „Д.К.“ ЕООД, развиващо дейност в сферата на транспортните услуги. През 2010 г. частният тържител бил освободен като управител на „Н.Г.“ ЕООД. На 01.10.2010 г., частният тържител П. прехвърлил дяловете си в юридическото лице на свидетеля Д.С. Д., който през 2011 г. станал управител и на „Д.К.“ ЕООД. На 13.01.2011 г.

била вписана промяна в наименованието на „Н.Г.“ ЕООД и търговецът вече се идентифицирал като „Автошкола Б.Д.“ ЕООД. Промяна настъпила и в предмета на дейност на дружеството, който вече включвал „обучение на водачи на МПС; подготовка и квалификация на кадри; транспорт на пътници и товари в страната и чужбина; производство и търговия с всякакъв вид стоки и услуги, търговско представителство, посредничество и агентство, вътрешен и международен превоз на стоки, пътници и товари, консултантски услуги, рекламна дейност, хотелиерство, ресторантьорство, както и всяка друга дейност, която не е забранена от закона“. Дейността на дружеството се насочила към организиране на обучителни курсове за водачи на МПС. На 19.06.2011 г. като управител на дружеството била вписана И.Н.Г., която от 20.06.2011 г. поела управлението на „Д.К.“ ЕООД. На 04.10.2011 г. като управител на „Автошкола Б.Д.“ ЕООД била вписана свидетелката С.Д. К. (обща позната на частния тъжител П. и на негов познат от детските години - свидетеля П. С. Р.). Като едноличен собственик на капитала било вписано управляваното от нея дружество „Т.М.“ ООД, учредено 2011 г., чието дружествено наименование през 2014 г. било променено на „Х.Б.“ ООД, с предмет на дейност включващ и международен и вътрешен транспорт на пътници и товари. Офисът на „Т.М.“ ООД бил разположен срещу Областен отдел „Автомобилна администрация“-София. През 2013 г. свидетелката К. била освободена като управител на „Автошкола Б.Д.“ ЕООД и на нейно място бил вписан свидетеля В. Й. И. - познат на частния тъжител П. от детските му години, а така също близък и на свидетеля П. С. Р.. През 2015 г. дружественото наименование било сменено на „Учебен център Б.Д.“ ЕООД, а през 2016 г. нов собственик на дружеството станало дружеството „Х.Т.“ ЕООД, учредено през 2012 г., чийто собственик и управител към този момент бил свидетеля Р. и също развивало дейност в сферата на транспортните услуги. Именно в този период (21.12.2015 г. - 07.01.2016 г.), частният тъжител К.П. преминал обучение за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категория „Д“ в „Учебен център Б.Д.“ ЕООД. На 26.02.2019 г. била вписана промяна в управлението и собствеността на „Х.Т.“ ЕООД, като същото било поето вече от свидетелката Н.Г. Д. – бивш служител на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИААА), колега на частния тъжител К.П. до 2018 г. и дългогодишна позната на свидетелите П. С. Р., В. Й. и С. К..

В различни периоди от време между 2010 г. и 2018 г. посочените по-горе лица, вписани като управители и/или еднолични собственици на капитала на „Учебен център Б.Д.“ ЕООД, след освобождаването на частния тъжител П. от управлението му и прехвърлянето от негова страна на собствеността, били свързани помежду си с различни дружества, чиято дейност включвала и отделни видове транспортни услуги, в това число организиране на курсове за обучение на водачи на МПС, логистика, пунктове за ГТП и други. Така, свидетелката К. в периода 2011 г.-2014 г. била собственик и управител в споменатото по-горе дружество „Х.Т.“ ЕООД, в

което управител от 26.04.2011 г. до 19.06.2011 г. бил и свидетеля Д.С. Д.. През 2016 г. тя придобила собствеността и управлението на „Д.К.“ ЕООД, чийто предмет на дейност включвал: консултации, посредничество, представителство в областта на транспорта и логистиката; търговска дейност в страната и чужбина; вътрешен и международен транспорт и спедиция; митническо агентиране и посредничество; търговско представителство; посредничество и агентство на местни и чуждестранни физически и юридически лица, както в страната така и в чужбина, както и всички други дейности и услуги, незабранени от закона. Прехвърлител на дружеството било „Х.Б.“ ООД, действащо чрез своя управител свидетеля П. С. Р.. Преходни собственици на „Д.К.“ ЕООД били последователно свидетелите Д.С. Д., И.М.П. и П.Г.В., И.Н.Г. – последните двама свързани и с управлението на „Б.Д.“ ЕООД. През 2017 г. свидетелката К. била вписана като управител и на „С.“ ООД, с подобен на другите споменати дружества предмет на дейност.

Свидетелят П. С. Р. в различни периоди от време бил свързан със следните дружества: „Д.К.“ ЕООД – управител до 31.10.2016г., при собственик „Х.Б.“ ООД – също под негово управление до 2016 г.; „Х.Т.“ ЕООД, „Х.Б.“ ООД и „Т.“ ЕООД – учредено през 2012г., прехвърлено от свидетеля Р. през 2016 г. на Л.К.Х. (бивша съпруга на частния тържител К.П.), което било придобито отново от Р. през 2016 г. и прехвърлено през 2019 г. на свидетелката Н.Г. Д. – дългогодишна позната и бивша колега (до април 2018 г.) на частния тържител П. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с предмет на дейност „търговия на едро и дребно с тахографи, части и аксесоари за тях; сервиз и обслужване на тахографи; консултантски услуги, както и всички други дейности и услуги, незабранени от закона; „Р.Т.“ ЕООД - учредено през 2012 г., управлявано от свидетеля Р. от 2013 г., придобито от него през 2014 г. и продадено през 2015 г. с предмет на дейност - Осъществяване на дейност на превозвач, вътрешна и международна транспортна дейност, спедиторска дейност, складова дейност, митническо представителство и управление на складове по митнически контрол, логистични услуги, организиране на национален и международен транспорт и общо участие във всякакви търговски, промишлени и финансови сделки с движими и недвижими имуществата, консултантски услуги, дейности, свързани с маркетинга, както и всички други дейности, незабранени от закона; „М. 4“ ЕООД. Свидетелят Р. бил вписан и като представляващ и член на управителния съвет на сдружение „Национално сдружение на пунктове за извършване на периодични прегледи на МПС“, от която длъжност бил освободен през февруари 2020 г., когато като член била включена свидетелката Н. Д..

Свидетелят В. Й. И. от 2011 г. бил собственик и управител на „В.о 67“ ЕООД, с предмет на дейност „теоретично и практическо обучение на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, търговия със софтуер и хардуер, разработка, управление и продажба на

разнообразни информационни системи, покупко-продажба на недвижими имоти, търговия на едро и дребно, ремонтни дейности, транспортни услуги, инженери и консултантски услуги, представителни и доверителни услуги, импресарски и мениджърски услуги, хотелиерство и ресторантьорство, производство, изкупуване, преработка и реализация на селскостранска продукция от район и животински произход, както и извършването на всякакви други дейности разрешени от българското законодателство при спазване на всички приложими, лицензионни, регистрационни и други изисквания“. В периода от 2008 г. до 2015 г. свидетеля И. бил управител на „Т. 48“ ООД, с предмет на дейност „подготовка, обучение и преквалификация на водачи на моторни превозни средства /без издаване на документ за правоспособност/, извършване на годишни технически прегледи, разкриване и експлоатация на автосервиси и паркинги, търговия с оборудване, машини, съоръжения и транспортни средства от втора ръка и сервизни части за тях, вътрешна и външна търговия, търговско представителство и посредничество, ресторантьорство, изграждане и експлоатация на кафетерии и заведения за обществено хранене, изграждане и експлоатация на спортни центрове, консултантска и рекламна дейност, сделки с недвижими имоти, както и всички други сделки и услуги, които не са забранени със закон“. От 2013 г. свидетелят И. станал управител и на „Учебен център Б.Д.“ ЕООД, с тогавашно наименование „Автошкола Б.Д.“ ЕООД, което дружество придобил от свидетелката С.Д. К. и впоследствие го преименувал на „Учебен център Б.Д.“ ЕООД.

Свидетелката Н.Г. Д. била вписана на 31.12.2019 г. като член на управителни съвет на Сдружение „Автотехнически експерти по пътна безопасност“, в което до този момент участвала като редови член, на мястото на друг член на УС – частния тържител К.П.. Тя била управител и едноличен собственик на капитала на „Т.И.Г.“ ЕООД и „Х.Т.“ ЕООД - от 2019 г., както и била вписана като член на управителния съвет на Национално сдружение на пунктове за извършване на периодични прегледи на МПС през месец февруари 2020 г., на мястото на друг член – свидетелят Р..

Братът на бившата съпруга на частния тържител П. - Л.Х.Х., също участвал в управлението и собствеността на дружеството, развиващо дейност в областта на транспортните услуги – „Н.Т.П.“ ЕООД, учредено през 2012 г. От своя страна, братът на частния тържител – свидетелят И.Н. П., управлявал и притежавал „Д.Т.*****“ ЕООД (от края на 2009 г.) и „И.Т.*****“ ЕООД (в периода от 2008 г.-2012г.), които търговци се занимавали с услуги в сферата на транспорта. По този повод частният тържител П. подал и декларация по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

В периода от месец януари – до месец август 2018 г. в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ постъпили сигнали от обучаващи се в част от учебните центрове за подготовка на водачи на МПС, съдържател на които били дружества, управлявани от подсъдимия Г. и съпругата му М. Д.а -

Сдружение „Български автомобилен съюз“, „С. – С.“ ЕООД, „Професионален учебен център – София“ ЕООД, „БГ Д.К.“ ЕООД, „Х.Д.“ ЕООД и „БГ А.Д.“ ЕООД. По този повод били инициирани проверки, в рамките на които били установени нарушения, за които били образувани и административно наказателни производства.

Междувременно, през месец юни 2018 г. (22.06.2018 г.) в изпълнение на изготвен и съгласуван план за съвместни действия с изх. № 15-00-00-409/04.06.2018 г., между Национална агенция по приходите, Главна дирекция „Национална полиция“ и Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, служители на трите ведомства извършили съвместна проверка на учебни центрове, обучаващи кандидати за придобиване на правоспособност за управление на моторни превозни средства за територията на гр. София. За участие в контролната дейност били определени също частният тъжител КР. Н. П. и свидетелят Х.К. Г. – служител на ГДНП-МВР. Обектите на проверките били избирани произволно, като сред тях попаднали и учебни центрове, съдържател на които били дружества, управлявани от подсъдимия Г. и съпругата му М. Д.а - Сдружение „Български автомобилен съюз“, „С. – С.“ ЕООД, „Професионален учебен център – София“ ЕООД, „БГ Д.К.“ ЕООД, „Х.“ ЕООД и „БГ А.Д.“ ЕООД. В комуникацията между проверяващите и представляващите дружествата и/или техни служители възникнало и напрежение, провокирано от забавено представяне на достъп до изисквана документация. В рамките на проверките контролните органи констатирали редица нарушения на законите, регламентиращи дейността на учебните центрове, по повод което били съставени актове за установяване на административни нарушения, въз основа на които били издадени наказателни постановления. Били наложени със заповеди и принудителни административни мерки. Издадените актове били атакувани пред Административен съд София град. Част от наложените принудителни административни мерки били отменени.

По повод извършваната контролна дейност, която била широко отразена в медийното пространство, на 29.06.2018 г., по телевизия „Е.“, в предаването „Т.“ били поканени като събеседници на тема „Поредна проверка в автошколите за укриване на доходи“ подсъдимият Б.Г. и бившият началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ – София към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ – Кънчо Д.. Преди интервюто подсъдимият достъпил в интернет пространството на страница <https://tr.bivol.bg> („Биволъ“), където бил ситуиран браузър, позволяващ търсене на информация за свързаности на имена на юридически и физически лица. Тези данни се черпели и систематизирали въз основа на публикуваните данни в Търговския регистър и други публични регистри. В страницата подсъдимият Г. задал като критерий за проверка името на частния тъжител П., в резултат на което придобил информация дружеството „Н.Г.“ ЕООД, което било управлявано от него до заемането на държавна длъжност, както и за лицата, пряко или косвено свързани с това юридическо лице, респ. помежду

си, преди и след прехвърляне на собствеността му от частния тъжител П. на свидетелят Д..

Интервюто се излъчвало в ефира на телевизионната медия, както и на честотата на радио „Е.“, което позволило на трети заинтересувани лица, сред които и приближени до частния тъжител П., да го възприемат в реално време. В неговите рамки, по повод обсъждането на задължението на учебните центрове за кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС и да водят точна отчетност, както и във връзка с отправени в тази връзка уточняващи въпроси, подсъдимият пояснил, че във връзка с протичащата контролна дейност е извършил проверка по името на К.П. – главен инспектор в отдел „Контрол и статистика“, включен в списъка на ИААА. Споделил, че се оказало, че *„...този г-н П. е свързан с десетки учебни центрове, ГТП-та, фирми за транспорт и спедиция чрез свои съдружници ... Какво се случва? Случва се така, че дали НАП не трябва първо да провери служителите на „Автомобилна администрация“, защото ако ние установяваме, че един единствен човек е свързан с 20, 30, 50 фирми какво да говорим за горе по веригата? Това е последният човек в списъка на „Автомобилна администрация“. Така. Интересното е, че този човек е започнал работа в тази администрация 2010 година. Два пъти е бил освобождаван. Два пъти е бил преназначаван. И най-големият бум на тези нарили се фирми около него са след тази 2010 година. Преди това той е бил съдружник и управител в една фирма „Н.Г.“, а след това тази фирма „Н.Г.“ се свързва с десетки фирми... Получава се едно много, така, интересно разслоение и интересен -дали тези проверки не се правят с цел да се разчисти пътят на фирмите на хората от „Автомобилна администрация“?“. След като била дадена думата на втория събеседник в предаването Д. последният бил изслушан, по повод въпроси на водещия, подсъдимият Г. пояснил, че споделената от него информация е намерил чрез сайта „Биволь“ като проследил най-общо стъпките за достъп и описал визуализацията на данните. В контекста на диалога по-нататък, подсъдимият Г. продължил: *„...Ето го името – „главен инспектор К.П.“, последен в списъка на ДАИ. „Чукват му името и той започва да свети във всички цветове на дъгата, и то свети през негови съдружници, съдружници след тази ключова 2010 година, когато той е назначен за първи път там. Разбирате ли? Тези фирми, за които говоря, те не са съществували преди неговото назначаване...“*. Подсъдимият Г. завършил с думите: *„...Аз само казвам...Аз само казвам, че е много странно. Разбирате ли?“**

Интервюто и анонсираната в него проблематика били пресъздадени на частния тъжител от негови колеги и познати. Репликите на подсъдимия Г. били възприети непосредствено от частния тъжител П. при преглед на запис от интервюто, публикуван на интернет страницата на телевизионната медия.

Около месец по-късно, на 30.07.2018 г. частният тъжител П. депозирал тъжба в СРС-НО по повод на част от обективизираните изявления на

подсъдимия Г., въз основа на която било образувано НЧХД № 12810/2018 г. по описа на СРС, НО, 2 състав.

Така изложената фактическа обстановка районният съд е установил въз основа на следната доказателствена съвкупност по делото: гласни доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните свидетели Х.К. Г. (частично), Ц.А.П.а (частично), Г.Т.А. (частично), Х.Г.Г. (частично), Л.Н.А. (частично), И.С.Н. (частично), А.Л.Ц. (частично), И.Н. П. (частично), Н.Г. Д. (частично), П. С. Р. (частично), В. Й. И. (частично), С.Д. К. (частично), Д.С. Д. (частично) и обясненията на подсъдимото лице Г., както и от писмените доказателства, приобщени по надлежния процесуален ред на чл. 283 НПК - Заповед № 79/05.01.2018 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ – МТИТС, длъжностна характеристика за длъжността „главен инспектор“ в Отдел „Контрол и статистика“, в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“ – ИААА; удостоверение от НСлС; пълномощно и договор за процесуално представителство и защита; удостоверения за раждане на децата на подсъдимия Г.; писмен отговор от телевизия „Е.“; извлечения от електронна страница на автошкола „Учебен център Б.Д.“ ЕООД и извлечение от Търговски регистър по партидата на „Учебен център Б.Д.“ ЕООД; писмен отговор от „Учебен център Б.Д.“ ЕООД по повод обучение на К.П.; писмен отговор от ИААА, вх. № 1026092/12.04.2019 г. относно извършени проверки за периода 01.01.2018 г. – 29.06.2018 г. на Сдружение „Български автомобилен съюз“ във връзка с постъпили жалби и сигнали, поименно изброяване на служители на ИААА, определени за участие в тях и съставени АУАН, респ. издадени ЗППАМ, ведно с копия от материали по проверката – заповеди за налагане на принудителни административни мерки; наказателни постановления; копия на постъпили жалби и сигнали от курсисти до Изпълнителния директор на ИААА и документация, съставена по повод тях – констативни протоколи, кореспонденция, снимков материал, списъци; писмен отговор от ИААА, вх. № 1049383/19.07.2019 г. относно извършвани проверки на „Учебен център Б.Д.“ ЕООД с приложени копия на документи, относими към извършвани проверки на учебни центрове – автошколи през 2018 г., в т.ч. протоколи за проверки и приложения относно „Учебен център Б.Д.“ ЕООД от месец февруари, март 2018 г., февруари 2017 г., в периода 2015 г.-2017 г.; АУАН и преписка към него от 2016 г., разпечатки от търговски регистър и регистър на ЮЛНЦ относно „Учебен център Б.Д.“ ЕООД, „Х.Т.“ ЕООД, „Т. груп“ ЕООД (включително извлечение от страницата на дружеството), „Д.Т.*****“ ЕООД, „И.Т.*****“ ЕООД, „Нефтотранспорт“ ЕООД, „Т. 48“ ООД, „В.о 67“ ЕООД, „Х.Б.“ ЕООД, „С.“ ЕООД, „Д.К.“ ЕООД, „М. 4“ ЕООД, „Р.Т.“ ЕООД, „Р.Т.порт“ ЕООД, както и поименни справки за свидетелите П. С. Р., С.Д. К., Н.Г. Д., В. Й. И.; извлечения от страницата <https://tr.bivol.bg>, съдържащи поименни справки за К.П., „Н.Г.“ ЕООД, копия на решения на Административен съд – София град; справка от ТД на НАП относно „Б.Д.“ ЕООД, отговор от Главна дирекция „Национална полиция“ МВР, вх. №

1043962/26.06.2019 г. и вх. № 1004256/24.01.2020 г., писмен отговор от ТД на НАП вх.№ 1083606/27.12.2019 г., вх. № 1083834/30.12.2019 г., вх.№ 1000343/06.01.2020 г./; справка ИААА, вх.№ 1003165/20.01.2020 г. относно издавани разрешения за извършване на периодични технически прегледи, превози на товари и други; копия на материалите от служебното досие на КР. Н. П. като служител на ИААА, съдържащо атестационни формуляри, заповеди за назначаване, респ. преназначаване на различни длъжности, за прекратяване на служебни правоотношения, длъжностни характеристики за отделни заемани длъжности в администрацията на инС.уцията, заповеди за разрешаване на отпуски, автобиография европейски формат, диплома за завършено образование и допълнителни квалификации; писмена справка от ИААА, вх. № 1018431/03.04.2020 г. и изх.№ 1039863/03.08.2020 г. относно заеманите от Н. Д. длъжности в периода 2006 г. - 2018 г.; извлечения от Търговски регистър по партидата на Сдружение „Автотехнически експерти по пътна безопасност“; списък на членове на сдружение „Национално сдружение на пунктове за извършване на периодични прегледи на МПС“; списък на членове на сдружение „Автотехнически експерти по пътна безопасност“; писмен отговор от Национално сдружение на пунктове за извършване на периодични прегледи на МПС; писмен отговор от Сдружение „Автотехнически експерти по пътна безопасност“; протокол от общо събрание; веществени доказателства – 1 брой оптичен носител, съдържащ запис на предаването „Т.“, излъчено в ефира на телевизия „Е.“ на 29.06.2018 г.; способи за доказване - заключение на видео-техническа експертиза, както и всички останали приобщени по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства по делото.

До гореизложената фактическа обстановка първоинстанционният съд е достигнал след проведено пълно, всестранно и обективно съдебно следствие. Първата инстанция е събрала доказателствен материал достатъчен за разкриване на обективната истина, при анализа на който не са допуснати съществени процесуални нарушения. Доказателствата и доказателствените средства са обсъдени, както по отделно, така и в тяхната съвкупност. Доказателственият материал не е тълкуван превратно, нито едностранчиво, а според действителното му съдържание. В тази връзка контролът за достоверност на свидетелските показания е осъществен на базата на обективна съпоставка помежду им и с оглед цялостното съдържание на доказателствената съвкупност. Първоинстанционният съд е дал отговор и на наведените в съдебните пледоарии възражения, както на частното обвинение, така и на защитата. В заключение може да се обобщи, че първоинстанционният съд е извършил внимателен анализ на събрания доказателствен материал, интерпретирал го е според действителното му съдържание, при което правилно и законосъобразно е достигнал до обосновани изводи за несъставомерност на повдигнатото с тѣжбата обвинение на подсѣдимия Г.. Споделяйки доказателствения анализ на първостепенния съд, въззивният е задължен да отговори на наведените

доводи и възражения, изложени във въззивната жалба, както и на тези наведени в съдебното заседание пред него.

Въззивният съд възприе изцяло изводите на първостепенния съд, относими към обсъждането на въпросите, свързани с отношението на всеки от свидетелите Д., К., И., Р. и Д. към дружеството „Н.Г.“ ЕООД, след прехвърляне на дяловете му от частния тържител П. през 2010 г. на свидетеля Д.. Въз основа на показанията на свидетелите Д., К., И., Р. и Д. и събраните по делото писмени доказателства и в частност - на приложените и приети като доказателства по делото извлечения от Търговския регистър, публично достъпната информация на сайта „Бивол“, регистъра на юридическите лица с неС.анска цел и справка от ИААА за дейности, с вх. № 1003165/20.01.2020 г., които следва безусловно да се кредитират като напълно единни и еднопосочни, правилно първият съд е установил по несъмнен и категоричен начин промените настъпили в собствеността и предмета на дейност на дружеството „Н.Г.“ ЕООД в периода 2011 г. – 2018 г., лицата вписани като негови управители /Д., К., И., Р. и Д./ през този период и участието на тези лица в други дружества, развиващи дейност в транспортната сфера, както и връзката между отделните юридически лица. Правилни и съответни на доказателствената съвкупност са изводите на първият съд за това, че е налице свързаност между свидетелите Д., К., И., Р. и Д. и управляваните от тях дружества в периода 2010 г. – 2018 г., респ. свързаност на „Н.Г.“ ЕООД с тези дружества, основана на различни търговски отношения помежду им. Тези изводи са формирани въз основа на правилен и задълбочен анализ на показанията на свидетелите Д., К., И., Р. и Д., и отразеното в писмените доказателства, посочени по-горе, които са напълно единни, взаимнодопълващи се, вътрешно непротиворечиви, поради което и следва да се кредитират изцяло.

Единствените възражения във въззивната жалба във връзка със събраните по делото доказателства и техния анализ направен от първостепенния съд, касаят оценката на показанията на свидетелите Д., К., И., Р. и Д. в частта, в която всеки един от тях описва личните си отношения с частния тържител П., респ. изводът на съда за демонстриран от същите стремеж за съзнателно въздържане от конкретика и дистанциране от личността на тържителя. Преди да пристъпи към анализ на коментираните свидетелските показания, въззивният съд държи да подчертае, че установяването на наличие или липса на връзка и поддържани отношения между свидетелите Д., К., И., Р. и Д. и частния тържител П. не оборва изводите на първостепенния съд за оправдаването на подсъдимият по повдигнатото обвинение, доколкото видно от мотивите на обжалваната присъда, същият е извел своите правни изводи относно несъставомерността на конкретното инкриминирано деяние, по съображения различни от поддържаните във въззивната жалба.

Първоинстанционният съд не е допуснал нарушения при оценката за

достоверност на показанията на свидетелите Д., К., И., Р. и Д., като използваният от него подход е изцяло съобразен с допустимите от процесуалният закон способности и методи за оценка. Настоящата инстанция споделя извода на районния съд, че представената и поддържаната от свидетелите И., Р. и Д. в техните показания, версия за липса на знание от тяхна страна за това, с какво точно се занимава частния тържител, респ. отричането на знание относно касателството на тържителя П. с „Н.Г.“ ЕООД, не могат да бъдат възприети с доверие, поради което не следва да бъдат кредитирани. При оценка на показанията на изброените свидетели, правилно първият съд е взел предвид дългогодишните отношения /И. и Р./ и служебни такива /Д./ с частния тържител П., на фона на които заявената от свидетелите липса на знание относно посочените обстоятелства звучи несериозно, нелогично и неубедително. Съзряната от първостепенният съд въздържаност от разкриване на лични контакти с частния тържител, се открива в най-голяма степен в показанията на свидетеля И., който настоятелно отрича съществуването на отношения между него и тържителя П. и който в стремежа си да придаде убедителност на твърденията си, стига до крайности като например да твърди, че не знае дори фамилията на частния тържител, което е абсурдно при положение, че самият свидетел съобщава, че двамата се познават от 7 ми клас. Стремежът на свидетеля И. да не разкрива личните си отношения с частния тържител П. прозира и в заявената от него липса на знание досежно познанство между частния тържител П. и свидетеля Р.. Последното, обаче, противостои на показанията на свидетеля Р., от които се установява не само дългогодишното му познанство /повече от 40 години/ с тържителя П., но и дългогодишното познанство на първите двама със свидетеля И., което датира от ученическите им години, участието на тримата в един и същ танцов състав, съжителството им в общ квартал /Драгалевци/ и общо хоби – футбол. На фона на така установените отношения помежду им, показанията на свидетеля И., в които последният твърди, че не знае с какво частния тържител се занимава и къде работи, звучат неубедително и житейски абсурдно и неправдоподобно. Още повече, когато самият И. в показанията си твърди, че учебния център „Б.Д.“ ЕООД, чийто управител е той, се намира срещу ДАИ, в каквата насока са и показанията на свидетелите К. и Д.. Правилно, първият съд се е позовал и на писмените доказателства, установяващи факта на преминато от тържителя обучение през 2016 г. в учебния център, управител на който се явява свидетеля И., в противовес на поддържаната от свидетеля теза, изключваща каквито и да било отношения с частния тържител П.. На фона на очевидно съществуващи, при това дългогодишни отношения с частния тържител П., основани на ученическо приятелство и общо хоби, разгледани в съвкупност с факта, че частният тържител дори работи в непосредствена близост до учебния център, който е посещавал по повод обучението си през 2016 г., несериозно е да се смята, че свидетеля И. не е имал представа за това, че частния тържител П. работи в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ или че не е знаел, че П.

е първият собственик на същото дружество, чийто управител се явява И. от 2013 г. По аналогичен начин стои въпроса и с показанията на свидетеля Р., който макар с познанство си от повече от 40 години с тъжителя П. и бизнес партньорството си със съпругата на тъжителя, също отрича да е бил наясно с обстоятелството, че дружеството, на което е бил собственик и управител до 2019 г., всъщност е създадено от неговия дългогодишен познат П.. Впечатление прави, че в показанията си, свидетеля Р. подробно разказва за дружествата, които през годините е притежавал, лицата към които същите са преминали и отношенията помежду им, като спомените му обхващат дори свидетеля Д., който се явява и първия по веригата придобил собствеността на търговското дружество „Н.Г.“ ЕООД, но изненадващо на свидетеля Р. му убягва факта, че именно частния тъжител П. е първия собственик и управител на „Н.Г.“ ЕООД, от когото всъщност св. Д. е придобил дружествените дялове на юридическото лице. От вниманието на първият съд не е убягнало и противоречието между показанията на свидетеля Р., в които се твърди, че с тъжителя не са се виждали в офиса на „Д.К.“ ЕООД, а единствено в заведенията в общия им квартал, и показанията на свидетелката К., която е разказала, че свидетеля Р. неколkokратно е посещаван от тъжителя П. в офиса на „Д.К.“ ЕООД, както и че помежду им съществувало познанство. Показанията на свидетелката Д., също не позволяват различен прочит и изводи от направените от първоинстанционният съд, който прецизно е изследвал, както отношенията на свидетелката Д. с частния тъжител П. /бивши колеги в ИААА/, така и отношенията на свидетелката със свидетелите Р., И. и К.. Факт е, че свидетелката Д. е дългогодишна колега в отдела ръководен от частния тъжител П., че е членувала в Сдружение „Автотехнически експерти по пътна безопасност“, в управителния съвет на което е заела мястото на частния тъжител П., както и че между нея и приятелите на П. от ученическите му години - свидетелите Р. и И., съществуват дългогодишни отношения. Факт е също така, че свидетелката Д. е собственик и управител на „Т.“ ЕООД, което дружество през 2016 г. е било притежавано от бившата съпруга на частния тъжител П.. На тази база, уместно първия съд е заключил, че афишираната от свидетелката Д. липса на познание за историята на „Н.Г.“ ЕООД и на „Т.“ ЕООД, звучи неубедително. Показанията на свидетелите Д. и К., също са били внимателно разгледани от първият съд, който правилно е съзрял липса на логично обяснение в показанията на двамата свидетели за причините, наложили промяната в предмета на дейност на „Н.Г.“ ЕООД, след придобиването му от свидетеля Д., при положение, че и двамата свидетели са заявили липса на знания и опит в сферата на транспортните услуги. Предвид изложеното, въззивният съд намира, че достоверността и обективността на показанията на свидетелите Д., К., И., Р. и Д. правилно е била поставена под основателно съмнение от страна на контролирания съд, който е достигнал до обоснованото заключение, че свидетелите съзнателно се въздържат да коментират личните си контакти с частния тъжител, с което настоящия съдебен състав изцяло се съгласява. В подкрепа на всичко изложено до

момента са и изложените от страна на защитата на частния тъжител обстоятелства, за доказване на които са посочени обсъжданите по-горе свидетели и е поискано да бъдат допуснати в качеството на свидетели по делото от първия съд, а именно да установят обстоятелства и факти за които по делото са събрани писмени доказателства, и за които самите свидетели са наясно, че не кореспондират с обективната действителност, доколкото самите те са участници в събитията, игнориращи достоверността в техните показания.

По отношение на другите възражения, направени в жалбата срещу присъдата на първия съд следва да се посочи, че те касаят правните изводи на първата инстанция, а не анализа на доказателствата, респ. фактическите констатации на първата съдебна инстанция.

Ето защо и въззивният съд не намира за необходимо да обсъжда другите събрани по делото гласни и писмени доказателства, доколкото контролирания съд е изложил изключително подробни и убедителни мотиви, които не е необходимо да се преповтарят от въззивната инстанция, тъй като извършения от контролирания съд техен анализ почива на вярна интерпретация на информационното им съдържание, съпоставено с качествената характеристика на източника му, съответствието с останалия събран по делото доказателствен материал и правилата на формалната логика.

Въззивният съдебен състав намира, че на базата на установените фактически дадености, след анализ на събраните по делото доказателства и изследване на фактите и обстоятелствата, релевантни за предмета на делото, правилно първоинстанционният съд е заключил, че подсъдимият Б.Г. не е консумирал от обективна и субективна страна престъпния състав на чл. 148, ал. 2, във вр. с, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 147, ал. 1 НК.

За да бъде осъществен съставът на престъплението „клевета“ по смисъла на чл. 147, ал. 1 и сл. НК, е необходимо от обективна страна да бъде установено, че субектът на престъплението по този законов текст е разгласил неистинско позорно обстоятелство за пострадалото физическо лице или му е приписал неизвършено от него престъпление.

Обобщено, в съдебната практика се приема, че „позорно обстоятелство“ са онези конкретни факти и обстоятелства, чието разгласяване е опасно за доброто име на човека, като те могат да се отнасят до минало и настоящо поведение, до служебни и обществени прояви или такива от личния му живот, както и отрицателни качества на личността, които я характеризират негативно. Когато пък на лицето се приписва престъпление се изисква то да е за общественоопасно деяние, достатъчно конкретно по време, място, начин и обща характеристика на извършване, дори и без да е напълно конкретизирано, например относно целта на дееца. За съставомерността на деянието е необходимо обаче не само разгласените факти и обстоятелства да са позорящи от гледна точка на морала, но и да не отговарят на

действителността, т.е. да са неистински, а по отношение на приписваното престъпление, че не е извършено от пострадалия, което се съзнава от клеветящия или най-малко се допуска неистинността им, вкл. авторството. Тя ще е налице и без да е необходимо разгласеното обстоятелство да е доведено до знанието на повече лица, и когато е било вече известно като мълва, слух, съмнение или изнесено преди това в медиите, щом като то се поднася наново в публичното пространство, за да се засили неговата позорна „истинност“. Следва да се изключат обаче общи съждения, мнения, умозаклучения, предположения, общи епитети, без те да се поставят в отношение с конкретни факти и деяния на дадено лице, което да се счете за засегнато от тях. Или, с клеветата се засяга достойнството и честта на физическото лице по начин, че се унижава името му, завоювано в обществото чрез труд, поведение, обществени и професионални изяви и се влияе отрицателно на обществената оценка за него, която то получава в средата, в която работи и живее. Като неотменимо право на личността, достойнството и честта на лицето са гарантирани от КонС.уцията и защитени чрез криминализиране на проявите, които неправомерно ги засягат. Наказуемостта за дееца не е обвързана с никакви вредни последици за пострадалия, които съставляват необорима презумпция и не подлежат на доказване.

Престъплението, уредено в цитирания законов текст е резултатно, като за довършеността му се изисква твърденията на дееца в посочения по-горе смисъл, да са доведени до знанието на поне едно трето лице, явяващо се в случая предмет на посегателство. За съставомерността на деянието от обективна страна не е необходимо деянието да е извършено присъствено спрямо пострадалия.

От субективна страна, клеветата е престъпление, което може да се осъществи както с пряк, така и с евентуален умисъл. Във всички случаи, обаче, субектът трябва да съзнава позорния характер на разгласяваното обстоятелство или престъпният характер на приписваното деяние, както и неистинността на позорното обстоятелство или това, че пострадалият не е извършил приписваното му престъпление (вж. Р 745-91-III).

Обвинителната теза, очертана от фактическите твърдения в частната тъжба, предполага установяването, че на инкриминираната дата 29.06.2018 г., в предаването „Т.“, излъчено едновременно по телевизия „Е.“ и радио „Е.“, подсъдимият Г. да е разгласил публично позорни обстоятелства за частния тъжител КР. Н. П. с думите: *„Този г-н П. е свързан с десетки учебни центрове, ГТП-та, фирми за транспорт и спедиция чрез свои съдружници ... Какво се случва? Случва се така, че дали НАП не трябва първо да провери служителите на „Автомобилна администрация“, защото ако ние установяваме, че един единствен човек е свързан с 20, 30, 50 фирми какво да говорим за горе по веригата? Това е последният човек в списъка на „Автомобилна администрация“. Така. Интересното е, че този човек е започнал работа в тази администрация 2010 година. Два пъти е бил*

освобождаван. Два пъти е бил преназначаван. И най-големият бум на тези нарили се фирми около него са след тази 2010 година. Преди това той е бил съдружник и управител в една фирма „Н.Г.“, а след това тази фирма „Н.Г.“ се свързва с десетки фирми... Получава се едно много, така, интересно разслоение и интересен -дали тези проверки не се правят с цел да се разчисти пътят на фирмите на хората от „Автомобилна администрация“? “ и „Чуквател“ му името и той започва да свети във всички цветове на дъгата, и то свети през негови съдружници, съдружници след тази ключова 2010 година, когато той е назначен за първи път там. Разбирате ли? Тези фирми, за които говоря, те не са съществували преди неговото назначаване“.

Както е посочил и първостепенният съд в нито един от инкриминираните изрази не се съдържат твърдения за факти от обективната действителност, които да не отговарят на истината. Точно обратното.

Правилно и в съответствие с установените по делото обстоятелства районният съд е посочил, че инкриминираните в тъжбата словесни изрази следва да бъдат разгледани в контекста на цялото интервю, както във взаимовръзка помежду си, така и с останалата съобщена от подсъдимия в същото интервю информация. В този смисъл и обосновано първата инстанция е посочила, че изложените от подсъдимия Г. твърдения в телевизионното интервю представляват възпроизвеждане на данни, които са публично достояние и са обективирани в приложените по делото извлечения от сайта „Биволъ“, а не се основават на собствените му виждания и нагласи. Както правилно е посочил и първоинстанционният съд, отговаряйки на журналистически въпроси, подсъдимия Г. се е позовал на конкретни източници – сайта „Биволъ“ и е отразил обективно съществуващи факти, като е преразказал какво е прочел във въпросния сайт, като по несъмнен начин е доказано, че името на частния тъжител, наред с дружеството „Н.Г.“ ЕООД, е поместено в графа с наименование „свързани лица“ /на сайта „Биволъ“, в която са изброени и имената на свидетелите И., Д. и К., заедно с управляваните и притежавани от тях юридически лица, упражняващи дейност в сферата на транспортните услуги. Същевременно, името на частния тъжител и „Н.Г.“ ЕООД, и на свидетелите Д., К., И., Р. и Д. и определени, представлявани от тях дружества, са изброени в графа „съдружници“ в Търговския регистър. От друга страна по категоричен начин е установено, че в периода 2011 г.-2018 г. дружеството „Н.Г.“ ЕООД, чийто първи собственик е частния тъжител, е било придобивано и/или управлявано от свидетелите Д., К., И., Р. и Д., а последните от своя страна са и притежатели на дружествени дялове в различни дружества, отново свързани с „Н.Г.“ ЕООД, което е и причината да бъдат обединени под общото наименование „съдружници“. По безспорен начин се установява също така, че голяма част от дружествата упражняват дейност в транспортната сфера, че същата е развивана именно в периода 2011 г. – 2018 г., респ. след постъпването на частния тъжител на

държавна длъжност, както и че е налице връзка между свидетелите Д., К., И., Р., Д. и частния тъжител П., макар и последната да е старателно прикривана от свидетелите. На базата на безспорно установените фактически данни, обективирани в справките от сайта „Биволь“ и Търговския регистър, основателно първият съд е заключил, че макар в интервюто да са били употребени думите „свързан“ и „съдружници“, същите не следва да бъдат разглеждани и тълкувани в светлината на правните термини за „свързани лица“ и „съдружници“, а представляват дословно преповтаряне на прочетената от подсъдимия информация, обективно съдържаща се в сайта „Биволь“, което освен това е било и изрично посочено от подсъдимия Г. по време на интервюто, че изнесените от него данни са били установени от сайта „Биволь“, а не са негови лични твърдения. От друга страна по категоричен начин е установена хронологията на промените, настъпили в „Н.Г.“ ЕООД, придобиването му от лица, познати на частния тъжител и тяхната свързаност с други дружества, също упражняващи дейност, контролирана от инС.уцията, чийто представител е тъжителя П., поради което и поместената в сайта „Биволь“ информация отразява вярно обективната действителности, и в този смисъл изразите *„Този г-н П. е свързан с десетки учебни центрове, ГТП-та, фирми за транспорт и спедиция чрез свои съдружници“* и *„Чукват е“ му името и той започва да свети във всички цветове на дъгата, и то свети през негови съдружници, съдружници след тази ключова 2010 година, когато той е назначен за първи път там.*“, не се явяват неистински. Същевременно тези твърдения не биха могли да имат естеството на разгласяване на позорни факти, тъй като не може да бъде позорно свързването на един държавен служител с лица или дружества, развиващи дейност в контролираната от същият сфера. Този извод, възприет и от първостепенният съд е правилен, защото нито един от цитираните изрази не разкрива факти, имащи престъпни измерения. „Свързването“ на частния тъжител с *„десетки учебни центрове, ГТП-та, фирми за транспорт и спедиция чрез свои съдружници“*, респ. с *„20, 30, 50 фирми“* – все въпроси, засегнати от изявленията на подсъдимия са останали абстрактно употребени понятия, без никаква конкретика, която би могла да злепостави в обществен аспект името на частния тъжител П.. Съпоставката между казаното от подсъдимия Г. и цялостния негов стил на изразяване в процесното интервю в действителност сочи, че лексиката му е абстрактна и не може да се изведе, че той е уличил тъжителя в незаконосъобразно поведение, твърдейки например, че същия е „опънал чадър“ върху определени дружества, както се настоява от повереника в съдебно заседание. Никъде в нито един от инкриминираните изрази не се твърди частния тъжител да е упражнявал влияние, да е подпомагал или прикривал нарушения, извършени от тези дружества, а това че същият на база на тези изрази сам за себе си прави някакви изводи, респ. че тълкува същите по начин, който не му допада, е въпрос на негова гледна точка, но не се касае за неверни, позорящи твърдения касателно неговата личност. Оттук нататък смисловите връзки, които тъжителят е направил, с оглед заемащата от

него длъжност, пресъздават неговия собствен субективен прочит на казаното от подсъдимия. Субективните процеси на индивидуално осмисляне и преработка на информацията обаче не са годен предмет на престъплението клевета и не се поддават на методите и подходите, чрез които се изследва и установява обективната действителност, поради което правилно районният съд е приел, че инкриминираните изрази не са клеветнически. От друга страна тези изрази представляват част от изречение *„Случва се така, че дали НАП не трябва първо да провери служителите на „Автомобилна администрация“, защото ако ние установяваме, че един единствен човек е свързан с 20, 30, 50 фирми какво да говорим за горе по веригата?“*. И в този случай не може да се приеме, че се навеждат конкретни факти като позорящи частния търговец, а като изразяване на съмнение и мнение за нужда от осъществяване на контрол и проверка от други държавни органи на служителите на ИААА, проекция на личното усещане на недоволство на подсъдимия, като реакция на прочетените данни за частния търговец в сайта „Биволь“, а също така и на възможността му свободно да се изказва по различни теми в обществото и да изразява субективните си оценки и възприятия, дори последните да са заредени с негативен и критикуващ заряд. Като правилно и законосъобразно въззивният съд намира становището на първостепенния съд и във връзка с инкриминирания израз *„Получава се едно много, така, интересно разслоение и интересен -дали тези проверки не се правят с цел да се разчисти пътят на фирмите на хората от „Автомобилна администрация“?“*. В случая действително не се касае за разгласяване на конкретен факт, а за умозаклучение, условно-образно изразяване на лично мнение и оценка на подсъдимия, основано на фактите, за които е получил информация от сайта „Биволь“. Налице са съждения, умозаклучения, функция от правото на свободно изразяване на гражданите. За разлика от фактите и обстоятелствата, които имат обективно изражение в действителността, мнението и оценката на фактите и обстоятелствата не подлежат на възражение за истинност или не. Следователно, те не могат да бъдат средство за осъществяване на изпълнителното деяние на клевета и не са елемент от престъпление. За разлика от мненията и оценките, каквото представлява съдържанието на инкриминирания израз, „позорящите“ факти и/или обстоятелства трябва обективно да са заявени от дееца като реално съществуващи, за да се преценяват евентуално като позорящи, ако са неистински, а не да се извеждат като форми на субективна психическа дейност на разгласителя им. В този смисъл съдебната практика в страната и тази на ЕСПЧ е константна. Така в решението „Lingens v. Austria“ ЕСПЧ е достигнал до следния извод: *„трябва да се прави строго и прецизно разграничаване между факти и оценъчни съждения. Наличието на факти може да бъде демонстрирано (доказано), докато истинността на оценката не подлежи на доказване. Що се отнася до оценките, това изискване не може да бъде удовлетворено и е посегателство срещу свободата на мненията“*. Нещо повече, в Решение № 7 от 04.06.1996 г. по к. д. № 1/96 г. на КонС.уционния съд на Република България, е застъпено,

че „...изказванията, които засягат дейността на държавните органи или съставляват критика на политическите фигури, държавни служители или правителството, заслужават по-високо ниво на защита. Оттук може да се заключи, че държавната власт като цяло, както и политическите фигури и държавни служители могат да бъдат подложени на обществена критика на ниво, по-високо от това, на което са подложени частни лица“. С оглед на това ангажирането на наказателната или гражданската отговорност на подсъдимия би означавало нарушаване на свободата на словото, гарантирана от чл. 10 КЗПЧОС и чл. 39-41 от КонС.уцията на Република България (КРБ). Действително, съобразно практиката на ЕСПЧ засягането на достойнството и доброто име на отделните лица в обществото (посредством извършването на клевета или обида) е едно от ограниченията на свободата на изразяване, изрично посочено в чл. 10, ал. 2 КЗПЧОС. Същевременно, обаче, както се посочи по-горе, при обективизирането на оценъчни съждения, особено когато се отнасят до обществен дебат, същите не подлежат на ограничаване, като противното представлява недопустимо ограничаване на свободата на словото

Съдът е изложил убедителни съображения и относно липсата на субективна съставомерност. Правилно е прието, че в случая липсва умисъл за изнасяне на неверни и позорящи обстоятелства по отношение на частния тъжител. Несъмнено в съзнанието на подсъдимия Г. са съществували представи, че информацията, която споделя с журналиста, е истинна и тази негова увереност се е основавала не единствено на собствените му виждания и нагласи, а е почивала на обективни фактори - писмена информация, съдържаща се в сайта „Биволь“ от анализа, на която ги е извел. Увереността на дееца, че разгласените обстоятелства са истински и отговарят на действителността, основаваща се на обективни факти, изключва субективния елемент на престъплението „клевета“. В този аспект и твърденията му се явяват израз на гарантираното му право за разпространение на информация при спазване на нормативния лимит за незасягане на чуждите чест и достойнство, тъй като публично разкрилият обстоятелствата е имал всички основания да ги смята за истинни.

Доколкото се установява несъставомерност на инкриминираното деяние от обективна и субективна страна по основния състав на престъплението „клевета“, анализът на квалифициращите му признаци се явява също безпредметен.

Ето защо и настоящият съдебен състав намира, че подсъдимия Г. не е осъществил състав на престъпление по чл. 148, ал. 2, във вр. с, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 147, ал. 1 НК, поради което и законосъобразно първият съд го е оправдал изцяло по така повдигнатото му обвинение.

Пряко следствие от установената липса на престъпление е отхвърлянето на акцесорната гражданско-правна претенция за обезвреда на причинените на гражданския ищец П. неимуществени вреди. Гражданската отговорност на подсъдимият спрямо частния тъжител е ангажирана на

основание чл. 45 и сл. 33Д, т.е. на плоскостта на непозволеното увреждане. Безспорно е, че за да е налице деликт е необходимо деянието да е виновно и противоправно извършено. В конкретния случай не се установиха признаците, обуславящи виновност и противоправност на извършеното от подсъдимия Г., поради което гражданският иск, предявен срещу него, се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. Поради това и въззивният съд се солидаризира с крайния извод на районния съдия за съдбата на гражданския иск. Предвид изложеното и с оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции относно гражданския иск, присъдата следва да бъде потвърдена и в тази ѝ част.

С оглед изхода на делото правилно е бил преценен от първостепенния съд и въпросът за направените в хода на съдебното производство пред него разноски от бюджета на съда и от подсъдимия Г..

Предвид изхода на делото и оправдаването на подсъдимия Г., въззивната инстанция намира искането на адвокат С. за присъждане на адвокатско възнаграждение за основателно.

Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, в случаите на предоставена безплатна правна помощ, какъвто е настоящият ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В този случай, възнаграждението се присъжда в полза на адвоката или адвокатското сдружение, тъй като дължимата сума не е част от разноските, направени от представлявания.

Доколкото в представения по настоящото дело договор за правна защита и съдействие между подсъдимия Г. и адвокат С. не е уговорено възнаграждение, същото следва да бъде определено от съда по реда на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия адвокатски съвет, като съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 1 от същата, при случаи на защита на подсъдимия по дела за престъпления, за които е предвидено наказание обществено порицание или глоба, какъвто е и настоящият случай, възнаграждението за защитника е 400 лева.

С оглед изложеното, частният тъжител П. следва да бъде осъден да заплати в полза на адвокат С. сумата от 400 лева, представляващи възнаграждение за безплатно предоставена правна помощ във въззивното производство.

При извършената на основание чл. 314 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не намери основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение, с което

потвърди изцяло присъдата на първостепенния съд, а въззивната жалба като неоснователна остави без уважение.

С оглед изложеното и на основание чл. 338 във вр. с чл. 334, т. 6 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XIII въззивен състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 01.04.2021 г., постановена по НЧХД № 12810/2018 г., по описа на СРС, НО, 2 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2, вр. с , ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата, вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, частния тъжител КР. Н. П. да заплати на адвокат СТ. Д. СЛ. сумата от 400.00 /четиристотин/ лева, представляващи възнаграждение за безплатно предоставена правна помощ във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____